

nechcel počúvať. Bez slova na rozlúčku nechal ju v lesoparku a sám spolu so zmijou sa odplazil do sveta.

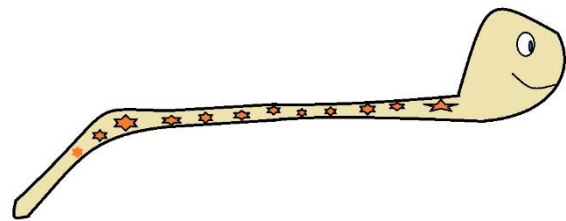
Od tejto chvíle všetky maličkosti, ktoré vypadli ľuďom z rúk, Plazík odnášal do svojej skrýše, kde býval spolu so zmijou. Tá ho neskôr nahovorila, aby sa plazil do domov bohatých žien a kradol z ich nočných stolíkov odložené šperky. Plazík ju poslušol a tak sa z neho stál úspešný zlodej, ktorého nikdy nikto nechytí.

A čo robila Vlnka?

Vlnka naďalej s radosťou pomáhala ľuďom a zistila, že niekedy strácajú viac ako len obyčajné veci. Raz sa stalo, že nejaký človek zabľúdil v noci uprostred lesa. Vlnka sa mu ukázala ako mesačné svetlo a vyviedla ho von z húštiny.

Inokedy uvidela človeka, ktorý stratil nádej a prepadol zúfalstvu. Vlnka sa priplazila k jeho nohám a svojím telom napodobnila tvar srdca. Keď muž uvidel na zemi svetelné srdiečko, v jeho srdci sa zrodila viera, že všetko bude dobré a odhodlane začal prekonávať všetky prekážky.

Keď prešlo niekoľko rokov, pred Vlnkou sa objavila svetelná brána, ktorá ju zaplavila svojím svetlom. Opadla z nej hadia koža a Vlnka zistila, že sa z nej stala nádherná víla. Hneď na to k nej prileteli Luna s Astrou. Chytili ju za ruky a zobrali do kráľovstva víl.

V tom istom čase ležal zostarnutý Plazík sám v skrýši plnej šperkov. Už sa nevládal plaziť a veľmi jasne cítil, že jeho život pomaly hasne. Myslel si, že ho už nič nečaká a o chvíľu bude všetkému koniec. No zrazu sa pred ním objavila svetelná brána. Než si to stihol poriadne uvedomiť, spadla z neho hadia koža a

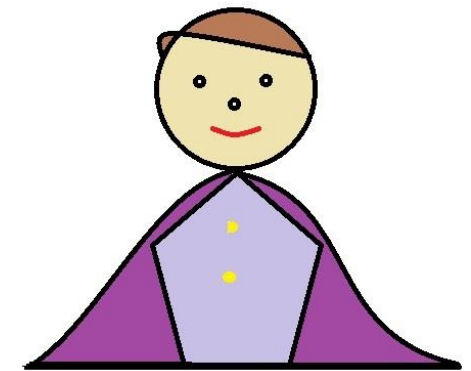
našiel sa po druhej strane svetelnej brány – vo svete snov a rozprávok. No tam sa ukázalo, že sa z neho stal... škaredý, šupinatý drak. V takejto podobe nemohol vstúpiť do kráľovstva víl, preto musel odísť do krajiny chamtivých drakov.

Autor textu: Mgr. Zofia Kytlic; Ilustrácie: Mgr. Mária Pauková;

Technický redaktor: Mgr. Anna Záhradníková

Pre vlastnú potrebu vyrobila Starokatolícka cirkev na Slovensku, sekcia Biskupský seminár Chrenovská 15, 949 01 Nitra

Pôstne zamyslenie

Pôstne Zamyslenie: „Vítam Vás milé deti. Pamätáte si ešte o čom sme sa minule rozprávali? Deduško vysvetľoval Aničke a Jakubkovi, že aj keď náš pozemský život je pominuteľný, nemusíme sa kvôli tomu vôbec trápiť. Boh nás totiž obdaril nesmrteľnou dušou a tá žije večne. Avšak to, či v našom večnom živote budeme šťastní, závisí od toho, ako sa správame teraz, keď žijeme na zemi vo fyzickom tele. Aby ste tomu lepšie pochopili, poviem vám rozprávku, ktorú deduško vyrozprával Kubkovi a Aničke. Tak sa započúvajte.“

V jednom lese žili dva malé hadíky: Plazík a Vlnka. Radi sa spolu plazili a spoznávali nové zákutia. Tak ako väčšinu malých detí, tak aj ich všetko zaujímalo a tešilo. Jednej letnej noci, keď sa celý les kúpil v striebornom svetle mesiaca, uvideli niečo tak krásne, že sa od úžasu nevedeli ani pohnúť: na malej čistinke pri zvukoch čarovnej hudby tancovali pôvabné víly a driečni elfovia.

Vlnky a Plazíka sa zmocnila túžba sa k nim pripojiť: „Ach, keby sme tak mohli vymeniť svoju hadiu kožu za krídla tých nádherných bytostí.“ Zasyčali potichu a naďalej so zatajeným dychom pozorovali ich tanec. Noc sa pomaly blížila ku koncu. Nad čistinkou sa zrazu z ničoho nič objavila svetelná brána. Nejaký elf povedal:

sa prestalo tancovať. Všetci sa po druhom sa rozplývali v jej dve víly hudobníčky, ktoré chceli Jedna z nich, ktorá sa volala Luna, a druhá, menom Astra, na husliach. sa nad lúku a leteli smerom Lune z ruky strieborná flauta Obidve víly ju začali okamžite

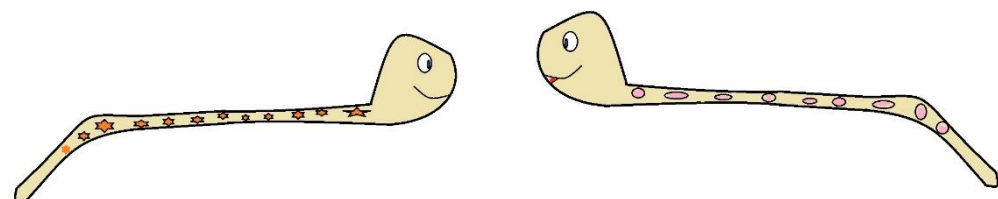
pretože flauta bola veľmi malá a tráva hustá a vysoká. „Joj, čo teraz urobím?“ nariekala Luna: „Svetelná brána o pár minút zmizne a ja sa nemôžem vrátiť do nášho kráľovstva bez čarovnej flauty.“ Plazík a Vlnka okamžite opustili svoj úkryt a rýchlo začali prečesávať trávu. Po krátkej chvíli sa im podarilo nájsť striebornú flautu. Pevne ju chytili svojimi papuľkami a spoločne zdvihli zo zeme. Potom sa s ňou opatrne priplazili k Lune. Víla s úsmevom natiahla ruku

„Je čas ísť domov“ a pomaly postupne blížili k bráne a jeden svetle. Na čistinke ostali už len dohrať svoju prekrásnu skladbu. hrala na striebornej flaute Keď ich hudba doznela, vzniesli k bráne. No po ceste vypadla a stratila sa vo vysokej tráve. hľadať, no nevedeli ju nájsť,

a zobrala ju z hadích úst: „Ďakujem vám, moji malí hadí priatelia. Za krátku chvíľu odídeme do nášho čarovného sveta snov a rozprávok, ale pred tým vám musím niečo povedať. Dotkli ste sa čarovnej flauty s úprimnou túžbou nám pomôcť a preto ste získali dar nesmrteľnosti.“ Vlnka s Plazikom sa najprv nechápavo pozreli na seba, potom pomaly otočili hlavičky k vílam a úplne naraz sa spýtali: „A čo to znamená?“ „To znamená,“ vysvetľovala víla Astra „že už viac nepatríte medzi obyčajných hadov, ktoré si pár krát do roka zvliekajú svoju starú hadiu kožu a menia ju za novú. Už nie ste bytosťami, ktoré sa len tak plazia po tomto svete, kým nezostarnú a nezomrú.“ „To znamená, že už si nebudeme zvliekať kožu?“ opýtala sa veľmi prekvapená Vlnka „a na vždy sa budeme plaziť po tom krásnom svete?“ k otázke sa pripojil ohúrený Plazík. „Ale nie,“ zasmiala sa Luna. „To, že ste nesmrteľní, vôbec neznamená, že sa už navždy budete v hadej koži plaziť po tomto svete. V skutočnosti, to znamená oveľa viac.“

Víla sa priblížila k malým hadíkom, jemne sa na nich pozrela svojimi krásnymi očami a pokračovala vo vysvetľovaní: „Jedného dňa, keď príde ten správny čas, uvidíte nad sebou svetelnú bránu. Vtedy opadne z vás vaša hadia koža a vy vzlietnete k bráne. Cez ňu sa dostanete do sveta snov a rozprávok.“ „A v tom svete budete žiť večne. Stanú sa z vás rozprávkové bytosti.“ dopovedala Astra. „Jéééééj!“ vykriekli naradostené hadíky. „A budeme vyzeráť tak krásne ako vy?“ opýtala sa Vlnka. Víla Astra sa milo usmiala: „Naša krása a pôvab pramenia z nášho srdca. Keď sa chcete na nás podobať, musíte sa dobre správať voči ľuďom a ostatným bytosťam.“ „A čo presne máme robiť?“ spýtali sa naraz obidva hadíky a rýchlo vystrčili svoje hlavičky vysoko nad trávu, aby čo najlepšie počuli odpoveď.

No tá ich veľmi sklamala: „Napríklad, môžete pomáhať ľuďom nájsť ich stratené veci. Presne tak, ako ste pomohli nám,“ povzbudzujúco odvetila Astra. Plazík a Vlnka smutne zvesili svoje hlavy

a rozhorčene zasyčali: „Ako im môžeme pomáhať? Veď oni sa nás boja!“ „Tu pomôžu kúzla“ povedala Luna.

Mávla nad nimi prúťkom a oni s radosťou zistili, že ich hadia koža sa krásne leskne. „Cez deň vás budú ľudia vnímať ako svetelné lúče a v noci ako svetlo mesiaca. Takže od tej chvíle sa k nim môžete bez obáv priblížiť.“ vysvetľovala víla a potom dodala: „Teraz je všetko vo vašich rukách.“ „V našich rukách??“ začudovali sa hadíky. „Veď my žiadne nemáme!“ „Och, prepáčte.“ zasmiala sa Luna. „To sa len tak hovorí... Myslela som tým to, že len od vás záleží, kým sa stanete. Pamätajte si, vo svete snov a rozprávok platí jednoduché pravidlo: dobré bytosti vyzerajú krásne a zlé škaredo.“ Astra potiahla Lunu za ruku a povedala: „Už musíme ísť, ale raz sa určite uvidíme.“ Víly sa vzniesli nad lúku a leteli smerom k svetelnej bráne. Pred jej vchodom stihli ešte hadíkom zamávať na rozlúčku a potom zmizli. Hneď na to zmizla aj brána.

Od tej chvíle Vlnka a Plazík začali nový život. Vďaka kúzlam Luny sa mohli bez obáv pohybovať medzi ľuďmi. Plazili sa vedľa nich, ale pre ich oči boli neviditeľní.

Keď zbadali človeka, ktorý usilovne hľadal nejakú maličkosť, okamžite sa púšťali do práce: medzi kamienkami alebo spadnutým lístím, v tráve alebo medzi konárkami hľadali stratené veci. Niekedy to boli ligotavé prstene alebo náušnice, inokedy kľúče alebo mince. Deťom sa najčastejšie zvykli niekam zakotúľať maličké autíčka, koráliky, sklenené guľôčky alebo postavičky z kinder vajička. Keď Plazík alebo Vlnka našli stratenú vec, vždy ju odložili na také miesto, aby ten, kto ju hľadal, mohol ju ľahko nájsť.

Takýmto spôsobom čarovné hadíky pomohli mnohým ľuďom: mužom, ženám aj deťom. No napriek tomu im nikto nikdy nepoďakoval, pretože každý si myslel, že sám dokázal nájsť stratenú vec. A vôbec nikto si neuvedomoval ich prítomnosť. Vlnka a Plazík sa ľuďom javili ako slnečné svetlo alebo vzduch, pofukovanie vetra alebo šuchotanie lístia. Konať dobré skutky bez ocenenia a pochvaly vôbec nebolo jednoduché. Najmä Plazík to ťažko znášal.

Jedného dňa Plazík a Vlnka stretli v lesoparku zmiyu. Tá sa nedala oklamať žiadnymi kúzлами a ihneď spoznala v nich hadov. „Ahojte, krpci! Ako to, že vaša koža sa tak krásne leskne?“ Plazík a Vlnka jej ochotne vyrozprávali svoj príbeh. Keď skončili, zmiya začala posmešne syčať: „Veriť tomu, že sa raz stanete rozprávkovou bytosťou?!... Tak to je dobrá hlúposť. Väčšiu som ani nepočula ani nevidela.“ „To nie je žiadna hlúposť!“ oborila sa Vlnka „To nám slúbili víly zo sveta snov a zázrakov!“ Zmiya sa na ňu pohrdavo pozrela a zasyčala: „Tak slúbili. No a čo? Jednoducho sa chceli trochu zabaviť, tak si z vás vystrelili.“

„Ozaj si to myslíš?“ opýtal sa Plazík. „Nie len že si to myslím.“ odpovedala zmiya „Ja som si tým istá. Jednoducho had ostane vždy hadom, až kým nezomrie.“ „A čo sa stane potom?“ chcel vedieť Plazík. „Nič.“ znela odpoveď. „Žiadne potom neexistuje.“ Plazík sa smutne stočil do kľbka. „Ale nevidím dôvod na smútok.“ Dodala veselo zmiya. „Veď ste krásni, mate úžasné kože. Ja byť na vašom mieste, urobila by som z nich dobrý úžitok.“ „Aký?“ opýtal sa Plazík. „Keď sa už tak obšmietate okolo ľudí a oni si vás vôbec nevšímajú, tak nechápem...“ „Čo nechápeš?“ netrpezlivo vyzvedal Plazík. „Nechápem, prečo si tie nájsené veci neponecháte?“ „Preto, lebo nám nepatria!“ rozhodne odpovedala Vlnka. „Ako, že vám nepatria, keď ste ich našli? Zaslúžite si odmenu za svoju prácu a tí nevďační ľudia vám ani nepoďakujú.“ „Veď oni nás nevidia“ namietala Vlnka „a pre mňa je odmenou to, keď vidím ich radosť. Keď sa tešia, že našli stratenú vec. A okrem toho tá skutočná odmena nás ešte čaká...“

Zmiya ešte viac vystrčila svoj jazyk a nahnevane zasyčala. „Veď už som vám hovorila, že je to hlúposť. Nikdy sa nestanete rozprávkovými bytosťami. Máte len svoj hadí život a ten by ste si mali poriadne užiť. Získať veľké bohatstvo, zdobiť svoje telo šperkami, jesť vyberané jedlo, žiť v prepychu!“

Plazíkovi sa tieto slová veľmi páčili a preto sa rozhodol, že už nebude pomáhať ľuďom a všetky nájsené veci si nechá pre seba. Vlnka sa ho snažila všemožne od toho odhovoriť, ale Plazík ju

